

Anotace

Procesní postavení osoby neznámého pobytu

ve světle „Nařízení Brusel I“

Jedním z důsledků odstraňování právních překážek, které dříve bránily občanům EU v přesunu do jiného členského státu, je mimo jiné nárůst případů uzavírání smluv s příslušníky s ostatních členských států. S tím pak souvisí nárůst počtu soudních řízení s cizím prvkem vedených před soudy členských států. Početná skupina soudních sporů je přitom vedena proti žalovaným neznámého pobytu. V praxi se přesně řečeno jedná o takové žalované, u kterých se soudu nedaří doručovat písemnosti a současně nemá žádné informace o tom, kde se nacházejí. Není přitom nejen možné zjistit, zda se tyto osoby nacházejí v České republice, ale je otázkou, zda se nacházejí v EU vůbec. V takovém případě je třeba posoudit, zda v řízení proti takovým žalovaným lze pro určení pravomoci použít pravidla Nařízení Brusel I, jehož osobní působnost je zásadně založena na principu bydliště žalované strany. Tato práce se mimo této základní otázky zabývá zejména dále také posouzením, zda v řízení vedeném s osobou neznámého pobytu lze využít vnitrostátní instituty, které jsou jinak evropskému právu neznámé. V českém právním řádu půjde o institut opatrovníka ustanovovaného osobám neznámého pobytu.

Klíčová slova:

Příslušnost, neznámé bydliště, opatrovník, mezinárodní právo procesní